ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (седми състав)

2 юни 2009 година *

По дело T-47/03 DEP

Jose Maria Sison, с местожителство в Утрехт (Нидерландия), за когото се явяват адв. J. Fermon, адв. A. Comte, адв. H. Schultz и адв. D. Gürses, avocats,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н M. Vitsentzatos и г-н M. Bishop, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: английски.

с предмет искане за определяне на съдебните разноски, които Съветът следва да възстанови на жалбоподателя в изпълнение на Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г. по дело Sison/Съвет (Т-47/03, непубликувано в Сборника),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (седми състав),

състоящ се от: г-н N. J. Forwood (докладчик), председател, г-н D. Šváby и г-н E. Moavero Milanesi, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

постанови настоящото

Определение

Факти, производство и искания на страните

1 На 6 февруари 2003 г. жалбоподателят г-н Sison подава жалба в секретариата на Първоинстанционния съд с първоначален предмет, от една страна, искане за частична отмяна на Решение 2002/974/ЕО на Съвета от 12 декември 2002 година

за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания и за отмяна на Решение 2002/848/ЕО (ОВ L 337, стр. 85), и от друга страна, искане за обезщетение.

2 С отделен акт, депозиран в секретариата на 28 февруари 2003 г., жалбоподателят подава молба за постановяване на временни мерки с главно искане спиране на изпълнението на Решение 2002/974. С определение от 15 май 2003 г. председателят на Първоинстанционния съд отхвърля това искане с мотива, че условието за наличието на неотложност не е изпълнено, като същевременно не се произнася по съдебните разноски.

3 С определения от 16 юли и 22 октомври 2003 г. председателят на втори състав на Първоинстанционния съд допуска встъпването, от една страна, на Кралство Нидерландия и на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия в подкрепа на исканията на Съвета, и от друга страна, на Negotiating Panel of the National Democratic Front of the Philippines, както и на г-н L. Jalandoni и г-н F. Agcaoili и на г-жа M. C. Ledesma (наричани по-нататък „Negotiating Panel и неговите членове“) в подкрепа на исканията на жалбоподателя.

4 След като първоначално обжалваният с тази жалба акт е отменен и нееднократно в хода на производството е заменян с актове, които неизменно запазват замразяването на финансовите средства на жалбоподателя, и след като на последния е разрешено да преформулира своите искания, така че те да бъдат насочени срещу посочените актове, Първоинстанционният съд с Решение от 11 юли 2007 г. по дело Sison/Съвет (T-47/03, непубликувано в Сборника, наричано по-нататък „Решение по дело Sison“):

— отменя Решение 2006/379/ЕО на Съвета от 29 май 2006 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно

специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания и за отмяна на Решение 2005/930/ЕО (ОВ L 144, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 5, стр. 97), доколкото то се отнася до жалбоподателя,

— отхвърля искането за обезщетение,

— осъжда Съвета да понесе, освен направените от него съдебни разноски, съдебните разноски на жалбоподателя, включително и съдебните разноски, свързани с обезпечителното производство,

5 С писмо от 3 март 2008 г. жалбоподателят изпраща в Съвета разбивката на съдебните разноски, направени в производството по главното искане и в обезпечителното производство, общият размер на които според него възлиза на 109 009,35 EUR.

6 С писмо от 4 юли 2008 г. Съветът оспорва тази сума и предлага да заплати сумата от 45 000 EUR като подлежащи на възстановяване съдебни разноски. В този смисъл той се позовава на Определение на Първоинстанционния съд от 15 януари 2008 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет (T-228/02 DEP, непубликувано в Сборника, наричано по-нататък „Определение по дело OMPI").

7 С писмо от 7 юли 2008 г. жалбоподателят изразява своето несъгласие с предложения от Съвета размер на съдебните разноски и го приканва да направи „по-разумно“ предложение.

8 С писмо от 21 октомври 2008 г. Съветът заявява, че е склонен да изплати на жалбоподателя общ размер от 50 000 EUR.

9 След като между страните не се постига каквото и да било съгласие относно размера на подлежащите на възстановяване съдебни разноски, с молба, депозирана в секретариата на 1 декември 2008 г., жалбоподателят прави по реда на член 92, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд настоящото искане за определяне на съдебните разноски.

10 С писмено становище, депозирано в секретариата на 26 януари 2009 г. Съветът представя становището си по това искане.

11 Жалбоподателят иска от Първоинстанционния съд да осъди Съвета да му заплати, от една страна, като съдебни разноски, направени за главното производство и за обезпечителното производство, сумата от 109 009,35 EUR, заедно с лихва за забава в размер на 7 % годишно, считано от 3 март 2008 г. до пълното изплащане, и от друга страна, като съдебни разноски, направени за настоящото производство, сумата от 2 000 EUR.

12 Съветът иска от Първоинстанционния съд да определи общия размер на подлежащите на възстановяване съдебни разноски на не повече от 30 300 EUR.

От правна страна

Доводи на страните

13 Жалбоподателят препраща, от една страна, към своето писмо до Съвета от 3 март 2008 г., към което е приложена подробна разбивка на всички направени от него съдебни разноски, включително адвокатските възнаграждения и разходите за машинопис, за фотокопия, за път, за пощенски услуги, за факс и за телефон. Той изтъква, че всички тези разходи са били необходими за неговата защита и че те са били изчислени по много разумен начин. Съветът всъщност не повдигал никакво възражение в това отношение.

14 Жалбоподателят препраща, от друга страна, към писмото си до Съвета от 7 юли 2008 г., доколкото в него са посочени определен брой разлики между настоящото дело и това, по което е постановено Определение по дело OMPI (наричано по-нататък „делото OMPI“).

15 Първо, по делото OMPI Първоинстанционният съд изчислил общия размер на подлежащите на възстановяване съдебни разноски не на 40 000 EUR, а на 50 000 EUR, като Съветът същевременно бил задължен да заплати само четири пети от този размер. В конкретния случай обаче Съветът бил осъден да заплати всички съдебни разноски.

16 Второ, по делото OMPI Първоинстанционният съд изчислил размера на различните разходи и плащания на 2 500 EUR ex aequo et bono, при липсата на подробна разбивка на тези разходи. В конкретния случай обаче жалбоподателят надлежно оправдал разбивката за 11 509,35 EUR, искани на това основание.

17 Трето, съдебните разноски, свързани с обезпечителното производство, възлизали в конкретния случай на 7 500 EUR, вместо предлаганите от Съвета 5 000 EUR.

18 Четвърто, в конкретния случай било необходимо да се установят работни взаимоотношения с адвокати от Филипините, по-конкретно с цел да се съберат необходимите доказателства за защитата на жалбоподателя.

19 Пето, по делото OMPI встъпило единствено Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, докато по настоящото дело е встъпила не само тази държава-членка, но и Кралство Нидерландия, както и Negotiating Panel и неговите членове. Освен това последните две встъпили страни участвали много активно в производството.

20 Шесто, накрая, по делото OMPI Първоинстанционният съд изтъквал (точка 66 от неговото определение), че жалбата съдържала само 19 страници, повече от половината от които се състояли в напълно неотносими съображения. Тези критики не се отнасяли до настоящото дело, в което освен това били разгърнати различни аргументи.

21 При всички положения жалбоподателят твърди, че при липсата на каквото и да било конкретно оспорване на подробната разбивка на направените от него съдебни разноски, аналогията между настоящото дело и делото OMPI не може да бъде приета като решаващ довод.

22 Той преценява всъщност, че Първоинстанционният съд следва да осъди Съвета да му изплати лихва за забава в размер от 7 % годишно, считано от 3 март 2008 г. до пълното плащане.

23 На последно място, жалбоподателят счита, че настоящото искане е последица от неразумното отношение на Съвета и че от него произтичат допълнителни съдебни разноски, които могат да бъдат изчислени ex aequo et bono на 2 000 EUR.

24 Съветът изтъква, че исканият от жалбоподателя размер на съдебните разноски е прекомерен в сравнение с размера, присъден от Първоинстанционния съд по делото OMPI.

25 Той оспорва по-конкретно твърдените разлики между настоящото дело и делото OMPI и твърди, обратно, че що се отнася до главното производство, адвокатите на жалбоподателя обективно е трябвало да извършат същия обем работа като адвокатите на жалбоподателя по делото OMPI. Що се отнася до обезпечителното производство, Съветът твърди, че в него и в главното производство е имало значително повтаряне на доводи. Вследствие на това размерът на свързаните с това производство съдебни разноски бил сравнително нисък и не трябвало да надхвърли 5 000 EUR.

26 Що се отнася до приложимата в случая тарифа за възнагражденията, Съветът изтъква, че адвокатите на жалбоподателя действително са работили при почасова тарифа от 150 EUR. Според него в конкретния случай следва да бъде приета именно тази тарифа, вместо приетата за разумна по делото OMPI тарифа от 250 EUR.

27 Накрая, що се отнася до различните разходи и плащания, Съветът твърди, че техният размер не трябвало да надхвърля определения от Първоинстанционният съд по делото OMPI размер от 2 500 EUR.

28 С оглед на гореизложеното Съветът преценява, че общият размер на подлежащите на възстановяване съдебни разноски трябвало да бъде определен на 30 300 EUR според следните изчисления:

— главно производство: (190 часа x 150 EUR = 28 500 EUR) – 1/5 = 22 800 EUR,

— обезпечително производство: 5 000 EUR,

— различни разходи и плащания: 2 500 EUR.

Съображения на Първоинстанционния съд

29 Съгласно член 92, параграф 1 от Процедурния правилник:

„Ако възникне спор относно подлежащите на възстановяване съдебни разноски, Първоинстанционният съд се произнася с неподлежащо на обжалване определение по искане на заинтересованата страна, след изслушване на становищата на насрещната страна.“

30 Съгласно член 91, буква б) от Процедурния правилник за подлежащи на възстановяване съдебни разноски се считат „необходимите разходи, направени от страните за целите на производството, по-конкретно разходите за път и престой, и възнаграждението на представител, юридически съветник или адвокат“. От тази разпоредба следва, че подлежащите на възстановяване съдебни разноски са ограничени, от една страна, до направените за целите на производството пред Първоинстанционния съд съдебни разноски, и от друга страна, до съдебните разноски, които са били необходими за тези цели (вж. Определение на Първоинстанционният съд от 28 юни 2004 г. по дело Airtours/Комисия, T-342/99 DEP, Recueil, стр. II-1785, точка 13 и цитираната съдебна практика).

31 Съгласно постоянната съдебна практика общностният съд не е оправомощен да определя дължимите от страните възнаграждения на собствените им адвокати, а да определя размера, до който тези средства могат да бъдат възстановени от осъдената да заплати съдебните разноски страна. Като се произнася по искането за определяне на съдебните разноски, Първоинстанционният съд не следва да взема под внимание национална тарифа, определяща адвокатските възнаграждения, нито евентуално споразумение, сключено в това отношение между заинтересованата страна и нейните представители или юридически съветници (вж. Определение Airtours/Комисия, посочено по-горе, точка 17 и цитираната съдебна практика).

32 Също според постоянната съдебна практика, когато не съществуват приложими общностни разпоредби от тарифно естество, Първоинстанционният съд трябва да прецени по свое усмотрение данните по делото, като вземе предвид предмета и естеството на спора, неговата значимост от гледна точка на общностното право, както и сложността на делото, обема на труда, който съдебното производство е могло да изисква от встъпилите представители или юридически съветници, и икономическите интереси, каквито спорът е представлявал за страните (вж. Определение Airtours/Комисия, посочено по-горе, точка 18 и цитираната съдебна практика).

33 Именно в зависимост от тези критерии следва да се прецени размерът на подлежащите на възстановяване съдебни разноски по конкретното дело.

34 В това отношение от самото начало се налага изводът, че съществува близка аналогия между настоящото дело и делото OMPI, когато става дума за икономическия интерес, какъвто двата спора представляват за съответните жалбоподатели (Определение по дело OMPI, точка 51), за предмета и за естеството на тези спорове, за тяхната значимост от гледна точка на общностното право или за сложността на всяко едно от делата (Определение по дело OMPI, точки 52, 53, 55 и 58). Многобройни правни въпроси, разрешени от Първоинстанционния съд, всъщност са общи в мотивите на Решение по дело Sison и на Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет (T-228/02, Recueil, стр. II-4665), постановено по дело OMPI. Освен това жалбоподателят не е могъл да се възползва от създадения прецедент с това последно решение, постановено близо шест месеца след провеждането на съдебното заседание за изслушване на устните състезания по настоящото дело.

35 Следователно изглежда уместно посоченото дело OMPI да служи като референтна рамка при преценката на размера на подлежащите на възстановяване съдебни разноски в конкретния случай.

36 Що се отнася до обема на труда, който съдебното производство е могло да изисква от юридическите съветници на жалбоподателя, от подробната разбивка на съдебните разноски, приложена към неговото писмо до Съвета от 3 март 2008 г., е видно, че общият брой работни часове, възнаграждение за които се иска, при еднаква почасова тарифа от 150 EUR, възлиза на 650 (553 часа адвокатски услуги, към които се добавят 97 часа консултации с филипинските адвокати на жалбоподателя).

37 Макар и тези работни часове да изглеждат надлежно оправдани от счетоводна гледна точка, общностният съд следва все пак да вземе под внимание главно общия брой работни часове, които могат да изглеждат обективно необходими за целите на съдебното производство, независимо от броя на адвокатите, между които предоставените услуги са могли да бъдат разпределени (вж. Определение по дело OMPI, точка 59 и цитираната съдебна практика).

38 Уместно е в това отношение да се припомни, че новостта и значимостта на повдигнатите правни въпроси, както и икономическият интерес от спора, са оправдавали полагането на значителен труд от адвокатите на жалбоподателя (Определение по дело OMPI, точка 60).

39 С оглед обаче на разясненията, дадени от страните, Първоинстанционният съд не е в състояние да приеме като обективно необходима за целите на протеклото пред него производство представената сума от 97 500 EUR, съответстваща на 650 часа адвокатски труд.

40 На първо място, макар и от предходните съображения да е видно, че спорът е могъл действително да изисква от адвокатите на жалбоподателя значителен труд, общият брой на часовете, чието възнаграждение се иска, на пръв поглед изглежда изключително висок в сравнение с общия брой на часовете, приет за уместен по делото OMPI.

41 В Определение по дело OMPI (точка 70) Първоинстанционният съд всъщност приема за целите на изчисляването на необходимите възнаграждения, платени от жалбоподателя с оглед на съдебното производство, че спорът обективно е изисквал в хода на писмената фаза на производството работа на опитен адвокат с продължителност от 150 часа, на когото се заплаща по почасова тарифа от 250 EUR, а в хода на устната фаза на производството — работа с продължителност от 40 часа от същия адвокат.

42 Освен това следва да се изтъкне, че тези 190 работни часа се отнасят до цялото производство по обжалване, включително и до искането за отмяна на една

съвместна позиция и до искането за обезщетение, които и двете са отхвърлени като недопустими — основание, поради което Съветът е осъден да понесе само четири пети от съдебните разноски на жалбоподателя.

43 На второ място, твърдените от жалбоподателя разлики между настоящото дело и делото OMPI не са от такова естество, че да бъдат в състояние да убедят Първоинстанционният съд да направи чувствително различна преценка в конкретния случай.

44 Първо, що се отнася до допълнителния труд, който в конкретния случай е наложен от обезпечителното производство, оценяването му от жалбоподателя на 50 часа (което съответства на допълнително възнаграждение от 7 500 EUR) изглежда прекомерно, като се има предвид изтъкнатото от Съвета и доказано от сравнението на съответните жалби значително повтаряне на доводи между това производство и главното производство.

45 Второ, що се отнася до необходимостта, в която се оказал жалбоподателят по настоящото дело, да прибегне към услугите на чуждестранни, по-конкретно на филипински адвокати, напълно основателно Съветът изтъква, че и по делото OMPI жалбоподателят е трябвало да прибегне към услугите на английски адвокати с цел да бъде взето предвид производството, на което OMPI е била предмет в Обединеното кралство.

46 Трето, що се отнася до по-големия брой встъпили страни по настоящото дело и до тяхното активно участие в производството, също така напълно основателно Съветът подчертава, от една страна, че жалбоподателят е отговорил на писмените становища при встъпване на Нидерландия и на Обединеното кралство с едни и същи кратки писмени становища, като е изтъкнал едни и същи доводи, и от друга страна, че той се е ограничил в своите становища до това да одобри встъпването на Negotiating Panel и на неговите членове в подкрепа на исканията му.

47 Четвърто, що се отнася до разликите в количествено и дори в качествено отношение между писмените бележки на жалбоподателя по настоящото дело и тези на жалбоподателя по делото OMPI (вж. в това отношение Определение по дело OMPI, точка 66), вярно е, че жалбата в първоинстанционното производство по настоящото дело е била по-богата на съдържание, отколкото по делото OMPI. Другите писмени процесуални актове обаче са сравними по дължина и по същество и по двете дела се стига до сходни отклонения от обичайния ход на производството, било в хода на писмената фаза на производството или в хода на устната фаза на производството.

48 Трето, макар и да е вярно, че почасовото възнаграждение от 150 EUR, чието прилагане се иска от жалбоподателя, изглежда много разумно в сравнение с исканите от жалбоподателя по делото OMPI 200 EUR, 300 EUR и 500 EUR (Определение по дело OMPI, точка 64), въпреки това посоченото възнаграждение може да бъде прието за подходящо за възнаграждаване на услугите на компетентен и опитен професионалист, способен да работи ефикасно и бързо. Тази разлика в размера обаче ще бъде отчетена при изчисляването на общия брой на часовете труд, необходими за целите на конкретното спорно производство.

49 Като се има предвид всичко гореизложено, следва да се приеме за целите на изчисляването на необходимите възнаграждения, платени от жалбоподателя за целите на главното производство и в обезпечителното производство, че спорът обективно е изисквал в хода на писменото производство работа с продължителност от 160 часа от опитен адвокат, чието възнаграждение при понастоящем прилаганото почасово заплащане от 150 EUR, което Първоинстанционният съд преценява като подходящо в конкретния случай, трябва да се изчисли на 24 000 EUR (150 по 160). Освен това може да се приеме, че спорът обективно е изисквал в хода на устната фаза на производството работа с продължителност от 50 часа от същия адвокат, чието възнаграждение следователно трябва да бъде изчислено на 7 500 EUR.

50 Към тези суми следва да се прибавят сумите на различните разходи и плащания, за които Съветът твърди, че не трябва да надхвърлят размера от 2 500 EUR, определен ex aequo et bono от Първоинстанционния съд в Решение по дело OMPI, но които според подробната разбивка, приложена към писмото на жалбоподателя от 3 март 2008 г., възлизат на 11 509,35 EUR.

51 В това отношение Първоинстанционният съд преценява, че за подлежащи на възстановяване съдебни разноски е уместно да се приеме съвкупността от разходите за машинопис, фотокопия, пощенски услуги, факс и телефон, щом те са надлежно оправдани с посочената подробна разбивка и са разумно изчислени.

52 Уместно е обаче в замяна на това от разходите за път да се приспаднат разходите, свързани с девет пътувания на адвокатите на жалбоподателя от Брюксел до Утрехт в размер на 1 620 EUR, разходите, свързани с две пътувания на жалбоподателя от Утрехт до Люксембург, в размер на 760 EUR, и разходите, свързани с едно пътуване на адвокатите на жалбоподателя от Брюксел до Люксембург в размер на 218 EUR. Всъщност нито разходите за път, направени от един адвокат, за да се срещне лично със своя клиент в мястото на пребиваване на последния (вж. в този смисъл Определение на Съда от 15 март 1994 г. по дело ENU/Комисия, C-107/91 DEP, непубликувано в Recueil, точка 23), нито разходите, направени от жалбоподателя, за да присъства лично на съдебното заседание за изслушване на устните състезания в Люксембург, без неговото присъствие да е било поискано от Първоинстанционния съд или да се налага от обстоятелствата (вж. в този смисъл Определение на Съда от 17 септември 1981 г. по дело Oberthür/Комисия, 24/79 DEP, Recueil, стр. 2229, точки 2 и 3 и Определение от 16 декември 1999 г. по дело Hüls/Комисия, C-137/92 DEP, непубликувано в Recueil, точки 21 и 22, Определение на Първоинстанционният съд от 8 юли 1998 г. по дело Branco/Комисия, T-85/94 DEP и T-85/94 OP-DEP, Recueil, стр. II-2667), нито разходите, направени от адвоката на страната след приключване на устната фаза на производството, по-конкретно за да присъства лично на произнасянето на решението на Първоинстанционния съд в Люксембург (вж. в този смисъл Определение на Съда от 6 януари 2004 г. по дело Mulder и др./Съвет и Комисия, C-104/89 DEP, Recueil, стр. I-1, точки 48—50), по принцип биха могли да бъдат приети за необходими за целите на производството.

53 Вследствие на това общият размер на подлежащите на възстановяване разходи и плащания възлиза на 8 911,35 EUR.

54 С оглед на горното справедливата преценка на подлежащите на възстановяване съдебни разноски налага техният размер да бъде определен на 41 000 EUR.

55 Като се има предвид, че този размер е съобразен с всички обстоятелства по делото до момента на произнасянето на настоящото определение, Първоинстанционният съд не следва да се произнася отделно по разходите, направени за целите на настоящото производство (вж. в този смисъл Определение по дело Mulder и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 87), нито по искането за плащане на мораторни лихви (Определение на Съда по дело ENU/Комисия, посочено по-горе, точка 26 и Определение от 6 ноември 1996 г. по дело Preussag Stahl/Комисия, C-220/91 P-DEP, непубликувано в Recueil, точка 11, Определение на Първоинстанционния съд от 10 февруари 2009 г. по дело Centeno Mediavilla и др./Комисия, T-58/05 DEP, непубликувано в Сборника, точка 43).

56 Впрочем, като се има предвид резултатът от него, размерът на подлежащите на възстановяване съдебни разноски не следва да се увеличава с добавянето към тях на сума, свързана с настоящото производство за определяне на съдебните разноски (вж. в този смисъл Определение по дело Mulder и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 88).

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (седми състав)

определи:

Определя общия размер на съдебните разноски, които Съветът на Европейския съюз следва да възстанови на г-н Jose Maria Sison, на сумата от 41 000 EUR.

Съставено в Люксембург на 2 юни 2009 година.

Секретар — Председател

E. Coulon — N. J. Forwood